

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Janusz Godyń (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wiesław Błuś

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Marcin Szlaga

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 16 czerwca 2014 r. wniosków sędziów Sądu Najwyższego: (...), o wyłączenie w sprawie odwołania K. W. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 stycznia 2014 r., nr 20/2014, w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 565 (sygn. akt: III KRS (...)/14)

1. wyłączyć sędziów Sądu Najwyższego: (...) w sprawie odwołania K. W. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 stycznia 2014 r., nr (...)/2014;

2. umorzyć postępowanie w sprawie wniosku o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku K. J.

UZASADNIENIE

W dniu 11 kwietnia 2014 r. do Sądu Najwyższego – Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych wpłynęło odwołanie K. W. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 stycznia 2014 r., nr (...)/2014, w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej (M.P. z 2013 r., poz. 565).

W dniu 15 kwietnia 2014 r. sędziowie Sądu Najwyższego: (...); w dniu 16 kwietnia 2014 r. sędziowie Sądu Najwyższego: (...) w dniu 22 kwietnia 2014 r.

sędziowie Sądu Najwyższego: (...) w dniu 24 kwietnia 2014 r. sędzia Sądu Najwyższego (...) w dniu 5 maja 2014 r. sędziowie Sądu Najwyższego: (...) w dniu 6 maja 2014 r. sędziowie Sądu Najwyższego: (...) w dniu 19 maja 2014 r. sędzia Sądu Najwyższego (...) (wszyscy orzekający w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych) złożyli wnioski o wyłączenie w sprawie odwołania K. W. od przytoczonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa.

Powołując się na art. 49 k.p.c., sędziowie Sądu Najwyższego wniesli o wyłączenie z powodu okoliczności tego rodzaju, że mogłyby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do ich bezstronności w sprawie odwołania K. W.

Sędzia Sądu Najwyższego K. G. we wniosku podała ponadto, że jako członek Krajowej Rady Sądownictwa brała udział w podjęciu zaskarżonej uchwały. Zdaniem składu orzekającego, jest to sytuacja - *mutatis mutandis* - zbliżona do przesłanki określonej w art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c., statuującej jedną z przyczyn wyłączenia sędziego z mocy ustawy, która ma miejsce wtedy, gdy sędzia brał udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia. Podobieństwo to sprawia, że wniosek sędzi Sądu Najwyższego K. G. uznać należało za oczywiście zasadny.

Z pozostałych wniosków nie wynika, jakie okoliczności zaistniały, że rozstrzygnięcie przez sędziów Sądu Najwyższego, autorów tych wniosków, sprawy odwołania K. W. mogłoby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do ich bezstronności.

Skład orzekający uznał jednak, że wnioski należy uwzględnić. Za taką konstatacją przemawia przede wszystkim podobieństwo rodzajowe sprawy odwołania K. W. ze sprawą D. M. (sygn. akt: III KRS (...)/14), w której Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 16 czerwca 2014 r. (*niepubl.*) podjął decyzję identyczną z rozstrzygnięciem zawartym w pkt. 1. części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

Treść zarzutów podniesionych przez obu kandydatów w odwołaniach od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa jest co do podstaw prawnych identyczna. Zrozumiałe jest zatem, że rozstrzygnięcie w sprawie odwołania K. W. przez skład wyznaczony spośród sędziów stale orzekających w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych mogłoby rzutować na rozstrzygnięcie w sprawie odwołania D. M., a tym samym z punktu widzenia postronnego obserwatora

zapadłe w takich okolicznościach prawno – faktycznych orzeczenia mogłyby być postrzegane jako nie w pełni bezstronne, ze szkodą dla wizerunku wymiaru sprawiedliwości. Chodzi przecież o to, aby w odbiorze społecznym orzeczeń sądowych nie było wątpliwości, że orzeczenia ferowane były przez sędziów bezstronnych, niezaangażowanych emocjonalnie w rozpoznanie sprawy, bez względu na kierunek rozstrzygnięcia.

Podsumowując, wnioski o wyłączenie należy uznać za zasadne, co skutkuje podjęciem rozstrzygnięcia jak w pkt. 1. części dyspozytywnej postanowienia (art. 49 k.p.c.).

Rozstrzygnięcie wniosku sędziego Sądu Najwyższego K. J. w sposób określony w pkt. 2. części dyspozytywnej postanowienia podyktowane zostało przejściem sędziego z dniem 2 czerwca 2014 r. w stan spoczynku (*vide*: pismo Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2014 r., KPP V PS (...)), w związku z czym wydanie orzeczenia w tym zakresie stało się zbędne (art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c.).